

то могатъ да привикнатъ на сякъкви неудобства въ животъ тѣ.

И тѣй, малко по малко, ся вгладвашъ въ този животъ, сравнишъ го съ мірскій тѣ, и тогава ще видишъ, че това вече не е животъ, а някакъвъ си другъ міръ, оригиналенъ. Не безъ причина отшельници тѣ наричатъ себѣ си мъртвеци за свѣтъ тѣ. Тука и разговори чувашъ някога такава, на кои то наше то ухо не е привикнало: прави ся оцѣненіе на *цѣль* мірскы животъ, като че дѣйствително разговоръ тѣ става на онзи свѣтъ, *отъ царство то на мъртвы тѣ*. Казвхтъ такыва разговори ставхтъ юще само въ тѣмници тѣ и кюрекъ тѣ, въ тамъ тѣ нѣмхтъ такова значеніе като тѣзи. Тамъ има надѣжда за свобода и нова дѣятельность; а тутка вече сичко е свършено съ животъ тѣ, и даже, волно или неволно, проклѣтъ е той, този миналъ, някога щастливъ животъ!

Ами дѣ останахъ Св. Горскы тѣ радости? На ли казвхтъ че нѣма такъвъ животъ, въ кой то да нѣма ни една свята минута! Има ги тѣзи свѣтлы минуты и въ Св. горскы тѣ общины. По пасхата, на пр. сичкы сѣ веселы, играхтъ даже като дѣца. Предъ добрый тѣ обядъ на някои сѣ забелѣжва даже и усмывка. Прѣдъ навичеркѣ тѣ калугеры тѣ ся събирхтъ предъ врата та на обитель тѣ, а мнозина, въ ожидаше на служба тѣ, подиръ кой то слѣдва сънь, ся шегувхтъ и смѣхѣ: нѣкои въ вѣсторгъ отъ някое видѣніе, другы сѣ смѣе на удивленіе то и боязливость тѣ на поклонници тѣ Единъ пхтъ, помня, обща радость възбуди въ мѣнастырь тѣ повѣствованіе то въ единъ вѣстникъ, за някое си станало чудо.

Нъ не, впрочемъ, сичко това не е радость, а що странно, за кое то неможешъ да намѣришъ званіе. Кога глѣдашъ на подобны радости, се ще ка-